

O. K. Marstal

Et par tomme hømhømposer, der har revet sig løs fra den opstillede holder, tumler over *Kirkestræde* denne røvkolde februar eftermiddag.

De kommer fra hver sin ende af gågaden. Han har bevæget sig som i egne tanker, men hæver blikket ved lyden af små knirk fra hjulene på hendes rollator. Hun har placeret sig midt på vejbanen og skubber sig fremad med sænket hoved, strittende albuer og langsomme, men seje skridt. Han er forbi *Kineseren*, der kun har sommeråbent, ikke en sjæl er at se, men de kan lure derinde bag ruderne i *Pari Salonen*, hos Andy og herrerne til venstre, og Else og damerne til højre, inde ved *Bille Knudsen*, mellem reklamestickerne hos *Sportsmaster* eller bag mannequinerne hos *H. C. Christensen*. Han mærker, hvordan overlevelsesinstinktet snævrer sig sammen om ét: Hvordan kan han komme *forbi* hende?

For hvert skridt løfter hun hovedet og ser ud under hatteskyggen. Måske ved han godt, hvem hun er. Måske ikke. Måske burde han vide, hvem hun er. Det minder ham om alt det, han *burde* gøre. Burde *have* gjort. Som at lappe sin cykel. Få fjernet alle de gamle glas og tallerkener under sengen. Skrive den danske stil. Fiske lillebrorens forsvundne fjernbetjening op bag radiatoren.

Men også det, han burde lade *være* med. Som at smide aviserne i havnen. Snitte folks tøjsnor over. Tage en skefuld af de ristede løg, når de vendte ryggen til nede på *Grillen*. Eller fx den gang han lurede på Jill i *Solcentret*. Det er selvbetjening, så han kunne snige sig ind, lægge sig fladt på maven og få et kik under båsen op på solbriksen. Han mærker en øjeblikkelig, voldsom dårlig samvittighed. Selvom hun vist ikke opdagede noget. Det gjorde han så heller ikke. Han var dårligt klar over, om der var tale om et bryst eller et knæ.

Det minder den gamle dame ham også om. At han ikke fik set noget. At han ikke *bestiller* noget. Bestiller *nok*. Hun minder ham om *arbejde*, om *familie*, om *samfundet*!

Han fortryder både det ene og det andet. Og ikke mindst at han ikke er drejet af i tide. Det er for sent at vende om nu. Hvis nogen ser det. Det ville virke mærkeligt. Det ville være *pinligt*.

Han mærker sveden under armene, men der er ikke andet for end at gå: Simpelthen sætte det ene ben foran det andet.

Hun støder rollatoren fremad, rytmisk og rullende. *Professionelt*.

Så er sveden i nakken, mellem skulderbladene, på håndfladerne.

Han kommer til at bide et stykke af bøjlen med den lakrids, han har i munden, men dette er ikke rette tid og sted til at undersøge skaden nærmere.

Hans ører gløder, og det prikker ubehageligt og varmt over skridtet.

Hvor er Tykke Gert, når man har brug for ham! Hvorfor kommer han ikke trillende på sin knallert, skubber sin store underkæbe frem og råber et eller andet tosset, så opmærksomheden vender sig mod *ham*!?

De nærmer sig hinanden. Hver gang hun ser op, er det tydeligt, at hun *stirrer*. Hun *psyker* ham.

Han mærker med ét en bums på næsen. Før var der ingenting, men nu er den allerede så øm, at han ikke behøver røre ved den for at regne ud, hvor stor og rød den må være.

Han får tårer i øjnene, det er som at have tømmermænd, og når han forsøger at styre mod den ene eller anden side af *Kirkestræde* for at komme længst muligt væk, slingrer hun øjeblikkelig i samme retning, og de nærmer sig hinanden i lige linje.

Så vil hans lange ben ikke makke ret. Det er ikke længere skridt, han er herre over. Han kommer fremad ved hjælp af en slags ufrivillige spjæt.

Han har også fået sidesting. Øjenæblerne brænder, og han kampsveder. Han føler sig syg som en nytårshund. *Wiola, Advokaten, I.C. Jensen, Bolsjemanden, Præstegården*. Det hele flimrer for hans blik, nu hvor de nærmest står ansigt til ansigt midt på *Kirkestræde*. Nu hvor det er *nu*.

Han når at se et glimt af hendes ansigt: Et skelet overtrukket med rynket hud, store, hvide tænder, og selv bag de tykke briller de der skarpe øjne, dét blik, der suser som en kugle forbi hans øre.

For han lader, som om solen blænder ham, som om han får noget i øjet, som om han får øje på en fugl, *samtidig* med han får noget galt i halsen, og nyser, og hoster, så han må dreje halsen af led, krumme sig sammen, vride kroppen væk. Og sådan lykkes det ham på en eller anden måde at kante sig forbi hende og rollatoren!

Han er tilsyneladende uskadt.

Han kan ånde lettet op: Gamle mennesker er bare så *creepy!!!*

Han bevæger sig friere det sidste stykke gennem gågaden. *Die Alte Olding* er væk.

Og alt er øde, men uden for *Solcentret* holder en cykel. Han kan ikke lade være med at fløjte. For hvis det dér ikke er Jills cykel, så må de kalde ham blind, dum, grim, tosset og *tudse, tudse GAMMEL!*